

แนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาใน
โรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ
Guidelines for Knowledge Management to Develop Self-Discipline in
Secondary School Students in Expanded Opportunity Schools Under
Bueng Kan Primary Educational Service Area Office

ณัฐดนัย รัตนคุณ^{1*} นวัตกรรม หอมสิน²

Natdanai Rattanakhun^{1*} Nawattakorn Homsin²

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี^{1*2}

Udon Thani Rajabhat University

Author for Correspondence: Email: manchestermario11@gmail.com*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) ศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของ
ทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียน 2) ศึกษาแนวทางการจัดการ
ความรู้เพื่อพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียนและ 3) ประเมินแนวทางการจัดการความรู้เพื่อ
พัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงาน
เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสานแบ่ง
ออกเป็น 2 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 เป็นการศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ กลุ่ม
ตัวอย่าง ได้แก่ ครูและผู้บริหาร โรงเรียนขยายโอกาส และคณะกรรมการสถานศึกษาชั้น
พื้นฐาน จำนวน 302 คน จาก 1,423 คน ได้มาโดยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามตาราง
ของเครจซี่ และมอร์แกน ใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็น
แบบสอบถามสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวินัย
ในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐาน และการจัดลำดับความสำคัญของต้องการจำเป็น (PNI_{modified}) ระยะที่ 2
การศึกษาแนวทาง แบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่ 1) ศึกษาแนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนา
วินัยในตนเองของนักเรียน กลุ่มผู้ให้ข้อมูล คือ กลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 12 คน แบ่งเป็น
กลุ่มผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 4 คน กลุ่มข้าราชการครูจำนวน 4 คน และกลุ่ม
ศึกษานิเทศก์ จำนวน 4 คน ใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบ
บันทึกการประชุมกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Expert Group Meeting) 2) การประเมินแนวทางจาก
ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 12 คน โดยใช้กลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิกลุ่มเดียวกันกับตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูล
โดยการวิเคราะห์เนื้อหา ใช้เครื่องมือเป็นแบบประเมินความเหมาะสม ความเป็นไปได้
ความเป็นประโยชน์ และความถูกต้องผลการศึกษา พบว่า

1) สภาพปัจจุบันของแนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวินัยในตนเองของ
นักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาบึงกาฬ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่

ในระดับปานกลางทุกด้าน ส่วนสภาพที่พึงประสงค์ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน

2) ผลการศึกษาแนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ โดยมีหลักการสำคัญของการจัดการความรู้ ดังนี้ 1) การกำหนดความรู้ 2) การสร้างความรู้ 3) การเก็บความรู้ให้เป็นระบบ 4) การแลกเปลี่ยนและแบ่งปันความรู้ และ 5) การนำความรู้ไปใช้

3) ผลการประเมินแนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ ดังนี้ ค่าเฉลี่ยของด้านความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ และความถูกต้องของแนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา บึงกาฬโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 5.00$)

คำสำคัญ: แนวทางการจัดการความรู้; วินัยในตนเองของนักเรียน; โรงเรียนขยายโอกาส

Received:23/06/2568, Revised: 20/08/2568, Accepted:21/08/2568

Abstract

This research aimed to (1) study the current and desirable states of knowledge management for developing student self-discipline, (2) explore guidelines for knowledge management to develop student self-discipline, and (3) evaluate the knowledge management guidelines for developing self-discipline among secondary school students in expanded opportunity schools under Bueng Kan Primary Educational Service Area Office. This mixed-methods research was divided into two phases. Phase 1 involved studying the current and desirable states. The sample consisted of 302 teachers, administrators of expanded opportunity schools, and basic education school committees from population of 1,423, determined using the Krejcie and Morgan table and stratified random sampling. The research instrument was a questionnaire on the current and desirable states of knowledge management for developing self-discipline among secondary school students in expanded opportunity schools under the Bueng Kan Primary Educational Service Area Office. The statistics used for data analysis included mean, standard deviation and Priority Needs Index (PNI_{modified}). Phase 2 involved studying the guidelines, divided into two parts; (1) studying the knowledge management guidelines for developing student self-discipline. The informants were 12 experts, divided into 4 school administrators, 4 government teachers, and 4 educational supervisors, selected by purposive sampling. The research instrument was an

expert group meeting record; and (2) evaluating the guidelines from 12 experts, using the same expert group as in part 1. Data were analyzed by content analysis, using an evaluation form for appropriateness, feasibility, utility, and correctness. The research found that;

1) The overall current state of knowledge management guidelines for developing self-discipline among secondary school students in expanded opportunity schools under Bueng Kan Primary Educational Service Area Office was at a moderate level, and when considered by aspect, all aspects were at a moderate level. The overall desirable state was at the highest level, and when considered by aspect, all aspects were at the highest level.

2) The study of knowledge management guidelines for developing self-discipline among secondary school students in expanded opportunity schools under Bueng Kan Primary Educational Service Area Office revealed key principles of knowledge management as follows: (1) Knowledge identification, (2) Knowledge creation, (3) Systematic knowledge storage, (4) Knowledge sharing and exchange, and (5) Knowledge utilization.

3) The evaluation results of the knowledge management guidelines for developing self-discipline among secondary school students in expanded opportunity schools under Bueng Kan Primary Educational Service Area Office showed that the overall mean values for appropriateness, feasibility, utility, and correctness were at the highest level ($\bar{X} = 5.00$).

Keywords: Knowledge Management; Self-Discipline; Opportunity Expansion School

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560 มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนา ผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ เพื่อให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐานและมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ และด้านลักษณะอันพึงประสงค์ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขในฐานะเป็นพลเมืองไทย และพลเมืองโลกมีดังนี้ 1) รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ 2) ซื่อสัตย์สุจริต 3) มีวินัย 4) ใฝ่เรียนรู้ 5) อยู่อย่างพอเพียง 6) มุ่งมั่นในการทำงาน 7) รักความเป็นไทย และ 8) มีจิตสาธารณะ ทั้งนี้เพื่อการเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม เสริมสร้างให้ผู้เรียนเป็นผู้มีศีลธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัย ปลูกฝังและสร้างจิตสำนึกในการทำประโยชน์เพื่อสังคม สามารถจัดการตนเองและอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข แบ่งเป็น 3 ลักษณะคือ 1) กิจกรรมแนะแนว 2) กิจกรรมนักเรียน และ 3) กิจกรรมเพื่อสังคมและสาธารณะประโยชน์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560: 7)

การเสริมสร้างวินัยนักเรียนเป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับพลเมืองไทย ซึ่งมักจะเป็นผู้ที่คิด ก่อนทำเสมอว่าสิ่งที่ทำนั้นส่งผลกระทบต่อคนอื่นหรือไม่ และไม่ถือเอาความพอใจความสะดวกสบายของตน เพียงฝ่ายเดียว โดยไม่ได้คำนึงถึงผลร้ายที่จะเกิดขึ้นแก่คนอื่นหรือสังคมส่วนรวม ตัวอย่าง เช่น ปัญหาน้ำท่วม ปัญหาการจราจร และปัญหาการขาดแคลนทรัพยากรธรรมชาติ เป็นต้น ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นคนที่ขาดวินัยในตนเองและต่อ ส่วนรวม เนื่องจากเห็นแก่ประโยชน์และความสบายส่วนตนหรือที่เรียกว่าการเห็นแก่ตัวมากจนลืมคิดถึงประโยชน์ส่วนรวม ดังนั้น ความมีวินัยในตนเองและต่อส่วนรวม จึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาประเทศชาติ (เรื่องทรัพย์ ติดมา, 2551: 15-16) ในประเทศไทย การปลูกฝังวินัยนักเรียนมีมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 ที่มีการจัดตั้งโรงเรียนสมัยใหม่ โดยมุ่งเน้นการสร้างพลเมืองที่มีระเบียบวินัยเพื่อรับใช้ประเทศชาติ (วุฒิชัย มูลศิลป์, 2554: 78) วินัยเป็นรากฐานสำคัญในการพัฒนาบุคลิกภาพของเยาวชน การมีวินัยที่ดีจะช่วยหล่อหลอมให้เด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบและเป็นที่ยอมรับของสังคม (ทศนา แคมมณี, 2555: 42) นอกจากนี้ วินัยยังส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยนักเรียนที่มีวินัยในตนเองสูงมักมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีกว่านักเรียนที่ขาดวินัย เนื่องจากสามารถควบคุมตนเองในการเรียนและการทำงานได้ดีกว่า (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาชิต, 2553: 112)

ในปี 2560 มีจำนวนเด็กและเยาวชนใน สถานพินิจฯ ทั่วประเทศ มากถึง 23,120 คน นับเป็นต้นทุนค่าเสียหายโอกาสของสังคมไทย และผลการศึกษาศานาการณัคุณธรรมของสังคมไทย ประจำปี 2562 ที่ดำเนินการสำรวจโดยศูนย์คุณธรรม กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าสังคมไทยในปัจจุบันผู้คนมีคุณธรรมในระดับปานกลางมากที่สุด ร้อยละ 52 และในระดับน้อยสูงถึง ร้อยละ 32.50 และคิดว่าในอนาคตสังคมไทยจะมีคุณธรรมลดลง สูงถึงร้อยละ 59.10 โดยสาเหตุของการขาดคุณธรรมในสังคมไทยเกิดจากปัญหาการที่คนในสังคมไม่มีวินัย ร้อยละ 59.70 รองลงมาคือการคำนึงถึงแต่ประโยชน์ส่วนตัวขาดความซื่อสัตย์สุจริต การไม่รู้จักพอเพียง การที่ผู้ใหญ่ในบ้านเมืองเป็นตัวอย่างที่ไม่ดี การที่คนส่วนใหญ่ขาดความรับผิดชอบต่อสังคม ขาดความสามัคคีอันก่อให้เกิดความขัดแย้งในสังคม ความก้าวหน้าในด้านเทคโนโลยี ร้อยละ 57.90, 51.10, 45.60, 35.80, 32.00, 31.30, 27.30 ตามลำดับ และเห็นว่าการมีจิตสำนึกที่ดีและการมีวินัย เป็นประเด็น คุณธรรมที่รัฐบาลควรส่งเสริมให้กับประชาชน ร้อยละ 60.30 และ 57.00 และคนรุ่นใหม่ควรได้รับ การปลูกฝังคุณธรรมสูงสุด 5 ลำดับแรก คือ 1) ความมีวินัย 2) ความมีน้ำใจต่อกันและกัน 3) ความซื่อสัตย์สุจริต 4) การคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวม 5) การมีจิตสำนึกที่ดี (กรมพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2560)

การจัดการความรู้ในสถานศึกษาเป็น สิ่งสำคัญที่ควรทำในยุคเศรษฐกิจฐานความรู้ เพราะในอดีตที่ผ่านมา ความรู้สถานศึกษาทุกแห่งจะมี มากมายแต่บางสถานศึกษาไม่ได้จัดเก็บให้เป็นระบบ โดยเฉพาะความรู้ต่าง ๆ ที่ฝังลึกอยู่ในตัวคนที่เป็นเฉพาะประสบการณ์ การสอนค่านิยมและพฤติกรรมการสอนก็จะจางหายไปกับผู้เกษียณอายุราชการ จากการลาออกหรือโอนย้ายไปปฏิบัติงานในหน่วยงานอื่น ทำให้ความรู้ในตัวคนนั้น ไม่ได้ ถูกจัดเก็บไว้ให้เป็นประโยชน์กับผู้ร่วมงานรุ่นหลัง ส่วนความรู้ที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ ความรู้ ที่มีการบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร เช่น ตำรา เอกสารทางวิชาการ สิ่งพิมพ์ ซึ่งเป็นความรู้ที่

สามารถเผยแพร่แบ่งปันให้กับผู้ร่วมงานเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อสถานศึกษาได้ความรู้ประเภท
หลัง นี้ก็สมควรได้มีการนำมาจัดการความรู้ ดังนั้นเป้าหมายสูงสุดในการจัดการความรู้จึงอยู่
ที่งาน คน สถานศึกษาและสังคม เพื่อเปลี่ยนให้เป็นองค์กรการเรียนรู้ทำให้บุคลากรใน
สถานศึกษาเปลี่ยนเป็น คนใฝ่เรียนรู้อยู่ตลอดเวลา การจัดการองค์ความรู้ ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญ
ต่อความอยู่รอดและการ เติบโตขององค์กร (สถาบันพัฒนาผู้บริหารการศึกษา, 2552: 12)

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ เป็นหน่วยงานที่อยู่ภายในการ
กำกับดูแลของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหน้าที่ดำเนินการให้เป็นไป
ตามอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการเขตพื้นที่การศึกษา ตามมาตรา 38 แห่งพระราชบัญญัติ
การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และมาตรา 37 แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบบริหารราชการ
กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 และคำสั่ง คสช.ที่ 10/2559 ให้ยุบเลิกคณะกรรมการเขต
พื้นที่การศึกษา ตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ และกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหาร
ราชการกระทรวงศึกษาธิการและให้โอนอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการเขตพื้นที่การศึกษา
ของแต่ละเขตพื้นที่การศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติและกฎหมายว่าด้วย
ระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ รับผิดชอบการจัดการศึกษาประถมศึกษา
ครอบคลุมทั้ง 8 อำเภอ มีโรงเรียนขยายโอกาส จำนวน 50 โรงเรียน ดำเนินงานจัดทำ
นโยบาย แผนพัฒนาการศึกษา และมาตรฐานการศึกษาของเขตพื้นที่การศึกษา ให้สอดคล้อง
กับนโยบาย มาตรฐานการศึกษา แผนการศึกษาแห่งชาติ แผนพัฒนาการศึกษาขั้นพื้นฐาน
และความต้องการของท้องถิ่น และเป้าหมายของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบึงกาฬกำหนด
เป้าหมาย พัฒนาผู้บริหาร ครู และบุคลากรทางการศึกษาเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้
(สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ, 2567:51-52)

จากความสำคัญและปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าแนวทางการพัฒนาวิสัยในตนเอง
ของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จะต้องนำการจัดการความรู้มาเป็นส่วนหนึ่งในการ
พัฒนาวิสัยในตนเองของนักเรียน จึงมีความสนใจที่จะศึกษาแนวทางการจัดการความรู้เพื่อ
พัฒนาวิสัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงาน
เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ ว่าควรมีแนวทางอย่างไร เพื่อนำผลของการวิจัย
ไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาและนำไปสู่การพัฒนาวิสัยในตนเองของนักเรียนในสถานศึกษา
ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามที่สังคมคาดหวังเพื่อที่จะได้
เติบโตเป็นพลเมืองที่ของชาติต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของการจัดการความรู้เพื่อ
พัฒนาวิสัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงาน
เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ

2.2 เพื่อศึกษาแนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวิสัยในตนเองของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ

2.3 เพื่อประเมินแนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ

3. วิธีการดำเนินการวิจัย

3.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ครูและผู้บริหาร โรงเรียนขยายโอกาส จำนวน 50 โรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ จำนวน 1,323 คน และคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานโรงเรียนละ 2 คน จำนวน 50 โรงเรียน จำนวน 100 คน รวมทั้งหมด จำนวน 1,423 คน

ขอบเขตด้านประชากร	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
ผู้บริหารสถานศึกษา	99	34
ครู	1,224	220
คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน	100	48
รวม	1,423	302

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัยครั้งนี้ โดยการกำหนดขนาดการสุ่มตัวอย่างตามตารางของเครจซี่ และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970:607-670) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 302 คน แล้วกำหนดสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างตามขนาดของโรงเรียน การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ใช้การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยกำหนดสัดส่วนที่เหมาะสมตามขนาดของประชากรในแต่ละชั้น แล้วทำการสุ่มจากแต่ละชั้นด้วยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random)

3.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา การศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีว่าด้วยการจัดการความรู้ของสถานศึกษาซึ่งได้จากการสังเคราะห์แนวคิดและทฤษฎีของนักวิชาการ

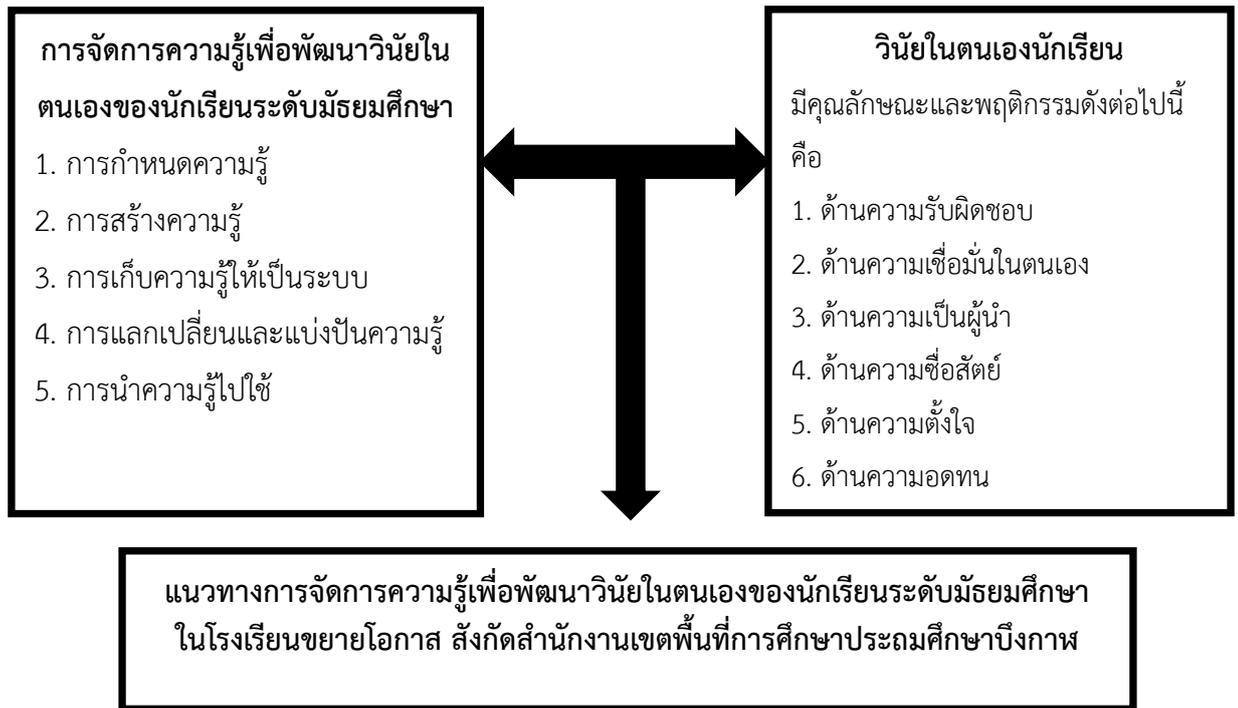
3.3 ตัวแปร

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการความรู้ วินัยในตนเองของนักเรียน
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ แนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ

3.4 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดหัวข้องานวิจัย

ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย เป็นการศึกษาทฤษฎีทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย และศึกษาสังเคราะห์งานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย เพื่อนำผลที่ได้มาสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัย ซึ่งจะนำมาใช้ในการสร้างกรอบแนวคิด

ขั้นตอนที่ 3 การรวบรวมข้อมูล มี 2 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์

1) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลใน ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ ซึ่งเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire)

2) ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยติดต่อขอหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจาก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ถึงโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลการวิจัย พร้อมทั้งมีการประสานงานทางโทรศัพท์ถึงผู้ประสานงานการเก็บข้อมูลของแต่ละสถานศึกษา

3) การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามฉบับร่าง ที่ได้รับคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษามานำเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 6 ท่าน เพื่อประเมินตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และตรวจสอบให้แบบสอบถามมีความครอบคลุมถูกต้องตามนิยาม ตลอดจนให้มีข้อเสนอแนะปรับปรุงแก้ไข ด้วยการตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อความคำถามกับจุดมุ่งหมายที่ต้องการวัด (Index of Item Objective Congruence :IOC) ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกผู้ทรงคุณวุฒิแบบเจาะจง (Purposive Selection) ตามคุณสมบัติ จำนวน 6 ท่าน พบว่า ผลการหาค่า IOC 0.67-1.00

4) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้จากการตรวจสอบของผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับปรุงแก้ไข โดยคัดเลือกข้อความคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.60 ขึ้นไป นำมาใช้มาเพื่อจะใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างแบบสอบถาม

5) นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับผู้บริหารสถานศึกษา ครู และคณะกรรมการสถานศึกษา ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา บึงกาฬ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำนวน 30 คน นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ไปหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยการหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ตามวิธีของครอนบราค (Cronbach) กำหนดความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป ครอนบราค (Cronbach, 1970: 161) พบว่า สภาพปัจจุบัน มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.952 - 0.988 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.993 และสภาพที่พึงประสงค์ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.920 - 0.965 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.986

ระยะที่ 2 แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ศึกษาแนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา บึงกาฬ

1) เก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการประชุมกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Expert Group Meeting) ผู้วิจัยกำหนดประชากรโดยเป็นกลุ่มผู้ให้ข้อมูล มาจากการที่ผู้วิจัยกำหนดคุณลักษณะแบบเจาะจง (Purposive Selection)

ตอนที่ 2 การประเมินแนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา บึงกาฬ

2) การประเมินแนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา บึงกาฬ จากผลการศึกษาในระยะที่ 2 มากำหนดเป็นข้อคำถามในการให้สอบถาม โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 12 คน

ขั้นตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล

1. สภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส โดยหาค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง (S.D.)

2. วิเคราะห์ความต้องการจำเป็น (Need Assessment) หาค่าดัชนีความต้องการจำเป็น (Priority Needs Index) เพื่อจัดลำดับความต้องการจำเป็น

3. content analysis การวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลจากแบบบันทึกการประชุมกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Expert Group Meeting) โดยการสร้างข้อสรุปจากเนื้อหาที่ได้จากการประชุมกลุ่มผู้เชี่ยวชาญออกแบบแนวทาง

4. วิเคราะห์ผลการประเมินความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ และความถูกต้อง ของแนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา บึงกาฬ

4. สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวิสัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ สรุปสาระสำคัญตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของแนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวิสัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ ลำดับความต้องการจำเป็นในการพัฒนา 5 ลำดับดังนี้ การนำความรู้ไปใช้ ($PNI_{modified} = 0.657$) การสร้างความรู้ ($PNI_{modified} = 0.644$) การเก็บความรู้ให้เป็นระบบ ($PNI_{modified} = 0.639$) การกำหนดความรู้ ($PNI_{modified} = 0.627$) และการแลกเปลี่ยนและแบ่งปันความรู้ ($PNI_{modified} = 0.615$)

2. ผลการศึกษาแนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวิสัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬโดยมีหลักการสำคัญของการจัดการความรู้ ดังนี้ 1) การกำหนดความรู้ 2) การสร้างความรู้ 3) การเก็บความรู้ให้เป็นระบบ 4) การแลกเปลี่ยนและแบ่งปันความรู้ และ 5) การนำความรู้ไปใช้

3. ผลการประเมินแนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวิสัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ ดังนี้ ค่าเฉลี่ยของด้านความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ และความถูกต้องของแนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวิสัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ โดยรวมมีค่า ($\bar{X} = 5.00$) อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า 1) ด้านความรับผิดชอบ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00$) 2) ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00$) 3) ด้านความเป็นผู้นำ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00$) 4) ด้านความซื่อสัตย์ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00$) 5) ด้านความตั้งใจ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00$) และ 5) ด้านความอดทน อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00$)

5. อภิปรายผล

ผลการศึกษาแนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวิสัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ ผู้วิจัยได้นำมาอภิปรายผลตามกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

1. ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของแนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวิสัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ ความต้องการจำเป็นในการพัฒนา 3 ลำดับแรก ดังนี้ การนำความรู้ไปใช้ การสร้างความรู้ และการเก็บความรู้ให้เป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับ สัตยา ไชยเชษฐ (2564) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง สภาพปัญหาและแนวทางการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวิสัยนักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่ง

หมายเพื่อ 1) ศึกษาสภาพและปัญหาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ 2) เปรียบเทียบสภาพและปัญหาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนในโรงเรียนที่มีสถานภาพต่างกัน ที่ลักษณะการเปิดสอนต่างกัน ที่ปฏิบัติหน้าที่ในโรงเรียนขนาดต่างกันและที่มีประสบการณ์ในตำแหน่งต่างกันและ 3) หาแนวทางการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนในโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้บริหารและครูผู้สอนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ ปีการศึกษา 2561 จำนวน 387 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามแบบ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การทดสอบค่าที (t-test ชนิด Independent Samples) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - Way ANOVA) ผลการวิจัย พบว่า 1. สภาพการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนในโรงเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ส่วนปัญหาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนในโรงเรียนโดยรวมอยู่ในระดับน้อย 2. สภาพการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนในโรงเรียน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน ที่มีสถานภาพต่างกัน โดยรวมไม่แตกต่างกัน ส่วนปัญหาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนในโรงเรียน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน ที่มีสถานภาพต่างกัน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .053 2. สภาพและปัญหาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนในโรงเรียนของโรงเรียน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน ที่ลักษณะการเปิดสอนต่างกันโดยรวมไม่มีความแตกต่างกัน 4. สภาพและปัญหาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนในโรงเรียนของโรงเรียน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน ที่ปฏิบัติหน้าที่ในโรงเรียนที่มีขนาดต่างกัน โดยรวมไม่มีความแตกต่างกัน 5. สภาพการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนในโรงเรียน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน ที่มีประสบการณ์ในตำแหน่งต่างกัน โดยรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .016 3. ปัญหาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนในโรงเรียนของโรงเรียนตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอน ที่มีประสบการณ์ในตำแหน่งต่างกันโดยรวมไม่มีความแตกต่างกัน 1. การดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนในโรงเรียนของโรงเรียนที่ควรได้รับการพัฒนา มีจำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านความประพฤติและด้านการปฏิบัติตนโดยมีแนวทางการพัฒนา ดังนี้ ครูต้องเป็นแบบอย่างที่ดี มีการแต่งตั้งคณะกรรมการ กำกับดูแลและตรวจสอบ ประชาสัมพันธ์เพื่อเสริมสร้างและปลูกฝังพฤติกรรมที่เหมาะสมกับนักเรียน ส่งเสริม สนับสนุนให้นักเรียนที่มีความประพฤติดี กล้ายกย่องชมเชย ให้รางวัลเพื่อเป็นตัวอย่างให้กับนักเรียนคนอื่น อบรมและชี้แจงแนวปฏิบัติให้กับนักเรียนได้อย่างถูกต้องมีกฎระเบียบอย่างชัดเจน จัดกิจกรรมสอดแทรกหรือบูรณาการ ประสานเครือข่ายร่วมกันดูแลเอาใจใส่ ปรับปรุง แก้ไขและพัฒนานักเรียนอย่างสม่ำเสมอและอย่างต่อเนื่องเป็นระบบและสอดคล้องกับ ศิริศักดิ์ พันธวงษ์ (2563) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาวินัยนักเรียน โรงเรียนชุมชนบ้านตูม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาสภาพ และปัญหาวินัยนักเรียน 2) หาแนวทางการพัฒนาวินัยนักเรียนและ 3) ติดตามผลการพัฒนาวินัยนักเรียนโรงเรียนชุมชนบ้านตูม

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬกลุ่มผู้ให้ข้อมูล ประกอบด้วย ผู้อำนวยการโรงเรียน ครู ผู้ปกครองนักเรียน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 29 คน และนักเรียนกลุ่มเป้าหมายการพัฒนา จำนวน 22 คน โดยใช้กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสัมภาษณ์ สภาพปัญหา และแนวทางในการพัฒนาวิทยานิพนธ์นักศึกษามีค่าดัชนีความสอดคล้อง 1.00 แบบประเมินพฤติกรรมมีค่าดัชนีความสอดคล้อง ระหว่าง 0.85 ถึง 1.00 แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน มีดัชนีความสอดคล้อง 1.00 และแบบสอบถามเพื่อใช้ในการประเมินการพัฒนาวิทยานิพนธ์นักศึกษามีค่าดัชนีความสอดคล้อง ระหว่าง 0.85 ถึง 1.00 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานผลการวิจัยพบว่า 1) สภาพและปัญหาวิทยานิพนธ์นักศึกษ พบว่า 1.1) สภาพเกี่ยวกับวิทยานิพนธ์นักศึกษ พบว่า นักเรียนส่วนหนึ่งมีผลพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ในด้าน ด้านการแต่งกาย ด้านการรักษาความสะอาดห้องเรียน ด้านการรักษาความสะอาดบริเวณรับผิดชอบ และด้านการแสดงอาการคารวะ 1.2) ปัญหาเกี่ยวกับวิทยานิพนธ์นักศึกษ พบว่า ปัจจัยที่เป็นสาเหตุของพฤติกรรมนักเรียน ได้แก่ ปัจจัยทางโรงเรียน ปัจจัยทางครอบครัว และปัจจัยด้านนักเรียน 2) แนวทางการพัฒนาวิทยานิพนธ์นักศึกษ มี 4 แนวทาง ประกอบด้วย 2.1) การประชุมแบบมีส่วนร่วม 2.2) กิจกรรมการพัฒนาวิทยานิพนธ์นักศึกษ ได้แก่ กิจกรรมแต่งกายดี คือศกดีศรีของบัวตูม กิจกรรมเด็กไทย 4.0 ใส่ใจมารยาท กิจกรรมห้องเรียนน่าอยู่ บรรยากาศน่าเรียน กิจกรรมโรงเรียนสีเขียว รักสิ่งแวดล้อม และกิจกรรมกระแจเงิน คู่คิด และ 2.3) การนิเทศภายในแบบการประชุมนิเทศ 3) ผลการติดตามการพัฒนาวิทยานิพนธ์นักศึกษ พบว่า การพัฒนาวิทยานิพนธ์นักศึกษหลังการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนา

2. ผลการศึกษาแนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวิทยานิพนธ์ในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ พบว่า 1) ด้านความรับผิดชอบ โรงเรียนมีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักศึกษมีการวิเคราะห์เป้าหมายของความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง ส่งเสริมให้นักศึกษมีการพัฒนาทักษะและองค์ความรู้ที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเองอำนวยความสะดวกในการจัดเก็บความรู้รายบุคคลเกี่ยวกับหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายของนักศึกษ เผยแพร่ ประสิทธิภาพ ข้อดีข้อเสียของหน้าที่ที่ตนเองได้รับมอบหมาย สนับสนุนให้นักศึกษมีการนำความรู้เกี่ยวกับความรับผิดชอบของตนเองและผู้อื่นมาใช้ในการพัฒนางานในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย 2) ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง โรงเรียนมีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักศึกษมีการวิเคราะห์เป้าหมายของตนเอง ส่งเสริมให้นักศึกษมีการพัฒนาทักษะและองค์ความรู้ที่ตนเองสนใจ เก็บข้อมูลรายบุคคลและจัดกิจกรรมตามความถนัดของนักศึกษ จัดกิจกรรมเพื่อให้นักศึกษสามารถแสดงความสามารถของตนเอง สนับสนุน ยกย่อง ชื่นชม ความสามารถของนักศึกษตามความถนัดและความเหมาะสมเพื่อก่อให้เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง 3) ด้านความเป็นผู้นำ โรงเรียนมีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักศึกษมีความเป็นผู้นำ มีความมั่นใจในการกระทำเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ ส่งเสริมให้นักศึกษมีการพัฒนาทักษะความเป็นผู้นำและการสื่อสาร เก็บข้อมูลรายบุคคลเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนนักศึกษตามความสามารถ จัดกิจกรรมเพื่อให้นักศึกษได้แสดงความสามารถของตนเองและได้เผยแพร่ความรู้ ประสิทธิภาพ จัดกิจกรรมเพื่อให้นักศึกษแสดงความสามารถตามความถนัดของ

ตนเอง 4) ด้านความซื่อสัตย์ โรงเรียนมีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีการประพฤติปฏิบัติตรงต่อความจริงทั้งทางกาย วาจา และใจ ส่งเสริมให้นักเรียนมีการมีความละเอียดและเกรงกลัวต่อการกระทำผิด ส่งเสริมให้นักเรียนจัดเก็บข้อมูลการประพฤติปฏิบัติที่ดี จัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดและทัศนคติเกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรม มีการยกย่องการประพฤติตนที่ดีของนักเรียนเพื่อให้เป็นแบบอย่างที่ดี 5) ด้านความตั้งใจ โรงเรียนมีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีความมุ่งมั่น กระตือรือร้น และใฝ่รู้ ใฝ่เรียน ส่งเสริมให้นักเรียนมีความพากเพียร ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค สามารถแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันได้ อำนวยความสะดวกในการจัดเก็บความรู้รายบุคคลเกี่ยวกับความถนัดและความสนใจของตนเอง จัดกิจกรรมนักเรียนได้แสดงความสำเร็จของตนเองพร้อมทั้งถ่ายทอดการปฏิบัติที่ถูกต้องแก่ผู้อื่น สนับสนุนให้นักเรียนมีการนำความรู้ที่ได้มาพัฒนาตนเองตามความเหมาะสมเฉพาะบุคคลและ 6) ด้านความอดทน โรงเรียนมีการปลูกฝังให้นักเรียนมีจิตใจเข้มแข็งและใช้เหตุผลในการจัดการกับอารมณ์ มีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนความสามารถในการควบคุมตนเองทั้งทางร่างกาย ความคิด และจิตใจ จัดทำข้อมูลความประพฤติของนักเรียนรายบุคคล จัดกิจกรรมนักเรียนได้ถ่ายทอดประสบการณ์ในการทำงานและปัญหาที่เกิดขึ้นร่วมกัน จัดกิจกรรมกลุ่มเพื่อให้นักเรียนสามารถทำงานร่วมกันผู้อื่นได้ภายใต้ความกดดัน ซึ่งสอดคล้องกับ ญัตติญาน วันภักดี (2561) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องความมีวินัยและแนวทางการเสริมสร้างความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนอนุบาลสุขสวัสดิ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียนอนุบาลสุขสวัสดิ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 จำแนกตามเพศและระดับชั้นของนักเรียน และศึกษาแนวทางการเสริมสร้างความมีวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียนอนุบาลสุขสวัสดิ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนอนุบาลสุขสวัสดิ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 ประชากร จำนวน 196 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม แบบมาตราส่วน 5 ระดับ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ .24-.65 และมีค่าความเชื่อมั่น .92 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การทดสอบค่าที (t-test) และ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ผลการวิจัย พบว่า 1. ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนอนุบาลสุขสวัสดิ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 6 ด้าน โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ยกเว้นด้านความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง 2. ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนอนุบาลสุขสวัสดิ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 จำแนกตามเพศ โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3. ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนอนุบาลสุขสวัสดิ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 จำแนกตามระดับชั้น โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้น ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 4. แนวทางการเสริมสร้างความมีวินัยในตนเอง กิจกรรมที่ส่งเสริมความมีวินัยในตนเองของ นักเรียนโรงเรียนอนุบาลสุขสวัสดิ์

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 ควรมีกิจกรรมที่เสริมสร้างความมีวินัยในตนเอง เรียงลำดับคะแนนจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ กิจกรรมค่ายลูกเสือ-เนตรนารี กิจกรรมการทาสี ความสะอาดบริเวณรับผิดชอบและกิจกรรมเข้าฐาน คุณลักษณะ 5 งาม และสอดคล้องกับ ศุภวรรณ ทองลาด (2564) ได้ศึกษางานวิจัย เรื่อง การพัฒนาแนวทางการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 3 พบว่า ผลการศึกษาสภาพปัจจุบัน สภาพที่พึงประสงค์ ของการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 3 พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายองค์ประกอบ ทั้ง 4 องค์ประกอบ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพัฒนาแนวทางการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 3 ตามองค์ประกอบวินัยในตนเองของนักเรียน 4 องค์ประกอบ 18 แนวทาง ดังรายละเอียด ดังนี้ ความมุ่งมั่น จำนวน 4 แนวทาง ความอดทน จำนวน 4 แนวทาง ความรับผิดชอบ จำนวน 6 แนวทาง ความเชื่อมั่นในตนเอง จำนวน 8 แนวทาง มีการประเมินความเหมาะสมความเป็นไปได้โดยรวมอยู่ในระดับมาก

3. ผลการประเมินแนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ โดยใช้แบบประเมินแนวทางการวิจัย ในด้านความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ และความถูกต้อง ในมุมมองผู้ใช้แนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00$) และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า 1) ด้านความรับผิดชอบ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00$) 2) ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00$) 3) ด้านความเป็นผู้นำ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00$) 4) ด้านความซื่อสัตย์ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00$) 5) ด้านความตั้งใจ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00$) และ 5) ด้านความอดทน อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00$) สรุปได้ว่าทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00$) ซึ่งได้สอดคล้องกับเกษรา เพิ่มสุขรุ่งเรือง (2563) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่องการเสริมสร้างวินัยนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา พบว่า ผลการยืนยันองค์ประกอบการเสริมสร้างวินัยนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อองค์ประกอบการเสริมสร้างวินัยนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา จำนวน 5 คน โดยผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิ ยืนยันงานวิจัย ในครั้งนี้ ในประเด็น ดังนี้ ได้แก่ ความถูกต้อง ความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็น ประโยชน์ เมื่อแยกพิจารณาในแต่ละองค์ประกอบ ได้แก่ 1) องค์ประกอบกลยุทธ์ในการสื่อสาร และมีตัวแปรย่อย 8 ตัวแปร คือ 1.1) วิสัยทัศน์ของผู้บริหาร 1.2) ภาวะผู้นำของผู้บริหาร 1.3) วุฒิภาวะของ ความเป็นครู 1.4) การนิเทศติดตาม 1.5) ข้อมูลสารสนเทศ 1.6) แบบอย่างที่ดี 1.7) การสื่อสาร 1.8) การสร้างความเข้มแข็ง ในประเด็นความถูกต้อง ความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็น ประโยชน์คิดเป็นร้อยละ 100 2) องค์ประกอบแนวทางการดำเนินการส่งเสริมวินัย และมีองค์ประกอบย่อย 6 องค์ประกอบ คือ 2.1) การบริหารจัดการ

2.2) การจัดกิจกรรม 2.3) กลไกการบริหาร 2.4) การสร้างแกนนำ 2.5) การประเมินผล 2.6) วัฒนธรรมโรงเรียน ในประเด็นความถูกต้อง ความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ คิดเป็นร้อยละ 100 3) องค์ประกอบบรรยากาศโรงเรียน ในประเด็นความถูกต้อง ความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ คิดเป็นร้อยละ 100 และ 4) องค์ประกอบอาคารสร้างเครือข่ายความร่วมมือ ในประเด็นความถูกต้อง ความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ คิดเป็นร้อยละ 100 และสอดคล้องกับ สหัชชี ศรีวะอุไร (2561) การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัญหาวิญญ์นักเรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2) กำหนดแนวทาง การเสริมสร้างวิญญ์นักเรียน และ 3) การประเมินผลแนวทางการเสริมสร้างวิญญ์นักเรียน ดำเนินการวิจัย 3 ระยะ ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียน 241 คน ผู้ทรงคุณวุฒิ 30 คน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง 30 คน เครื่องมือวิจัยคือ แบบสอบถาม และแบบประเมิน วิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหาและใช้สถิติเชิงพรรณนา ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาวิญญ์นักเรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานจังหวัดอุดรธานี ได้แก่ ปัญหาวิญญ์ในตนเอง รองลงมาปัญหาวิญญ์ในห้องเรียน ปัญหาวิญญ์สังคม และปัญหาวิญญ์ในโรงเรียน ส่วนแนวทางการเสริมสร้างวิญญ์นักเรียน มี 8 แนวทาง เมื่อทำการประเมินผลแนวทาง โดยผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง มีค่าเฉลี่ยมากกว่า 3.51 ทุกแนวทาง

6. ข้อเสนอแนะ

จากการหาแนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวิญญ์ในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ มีข้อเสนอแนะดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ควรมีการนำการจัดการความรู้ไปใช้ในการพัฒนาวิญญ์ในตนเองของนักเรียน
2. ควรมีการส่งเสริมให้ทุกโรงเรียนมีการพัฒนาวิญญ์ในตนเองของนักเรียน
3. แนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวิญญ์ในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสไปใช้ในโรงเรียนสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ ทั้งหมดเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เต็มศักยภาพ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาวิญญ์ด้านอื่นของนักเรียน
2. ควรมีการศึกษาแนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาวิญญ์ในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาในบริบทพื้นที่อื่น

7. องค์ความรู้ที่ได้จากงานวิจัย

แนวทางการจัดการความรู้ เพื่อพัฒนานักเรียนในตนเอง ของนักเรียน		ด้านความ รับผิดชอบ	ด้านความ เชื่อมั่นใน ตนเอง	ด้านความ เป็นผู้นำ	ด้านความ ซื่อสัตย์	ด้านความ ตั้งใจ	ด้านความ อดทน
01	การกำหนด ความรู้	ส่งเสริมให้นักเรียน มีการวิเคราะห์เป้าหมาย ของความรับผิดชอบในหน้าที่ ของตนเอง	มีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ นักเรียนมีการวิเคราะห์เป้าหมาย ของตนเอง โดยการชี้แนะและ ทำความเข้าใจเกี่ยวกับ ความสามารถ ข้อดี ข้อ เสียของนักเรียน	จัดกิจกรรมที่ส่งเสริม ให้นักเรียนมีความเป็นผู้นำ มี ความมั่นใจในการกระทำ	มีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ นักเรียนมีการประพฤติ ปฏิบัติตรงต่อความ จริงทั้งทางกาย วาจา และใจ โดยไม่คิดคด โกงหรือหลอกลวงผู้อื่น	มีกิจกรรมที่ส่งเสริม ให้นักเรียนมีความมุ่งมั่น กระตือรือร้น และ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน	มีการปลูกฝังให้ นักเรียนมีจิตใจ เข้มแข็งและใช้ เหตุผลในการ จัดการกับ อารมณ์
02	การสร้าง ความรู้	ส่งเสริมให้นักเรียนมี การพัฒนาทักษะและ องค์ความรู้ที่เกี่ยวกับ ความรับผิดชอบ	ส่งเสริมในความสามารถ ของนักเรียน เป็นรายบุคคลตาม ความถนัดและความ สนใจของนักเรียน	ดำเนินการส่งเสริม กิจกรรมที่เป็น ประโยชน์โดยให้นักเรียน มีการสร้างความรู้จาก ประสบการณ์	สนับสนุน ส่งเสริม ให้นักเรียนมีการมี ความละเอียดและ เกรงกลัวต่อการ กระทำผิด	สนับสนุน ส่งเสริม ให้นักเรียนมีความ พากเพียร ไม่ ย่อท้อต่ออุปสรรค สามารถแก้ปัญหา ในชีวิตประจำวันได้	มีกิจกรรมที่ส่งเสริม ให้นักเรียน ความสามารถใน การควบคุมตนเอง ทั้งทางร่างกาย ความคิด และจิตใจ
03	การเก็บความรู้ ให้เป็นระบบ	อำนวยความสะดวกใน การจัดเก็บความรู้ราย บุคคลเกี่ยวกับหน้าที่ที่ ได้รับผิดชอบของ นักเรียน	การเก็บข้อมูลราย บุคคลและจัด กิจกรรมตามความ ถนัดของนักเรียนโดย จัดเก็บองค์ความรู้ใน รูปแบบของข้อมูล อย่างเป็นระบบ	มีกิจกรรมเพื่อพัฒนา นักเรียนเฉพาะบุคคลตาม ความต้องการ และ กิจกรรมตามแนวทาง พัฒนาตนเองจากข้อมูล นักเรียนรายบุคคลของครู	ส่งเสริมให้ นักเรียนจัด เก็บข้อมูลการ ประพฤติ ปฏิบัติที่ดี	อำนวยความสะดวก ในการจัดเก็บความรู้ รายบุคคลเกี่ยวกับ ความถนัดและ ความสนใจของ ตนเอง	จัดทำข้อมูล ความ ประพฤติของ นักเรียนราย บุคคล
04	การแลกเปลี่ยน และแบ่งปันความรู้	จัดกิจกรรมให้นักเรียน ได้ เผยแพร่ ประสบการณ์ ข้อดี ข้อเสียของหน้าที่ที่ ตนเองได้รับผิดชอบ	เผยแพร่ประสบการณ์ การพัฒนาตนเองเพื่อ ให้ผู้อื่นสามารถปรับ ประยุกต์ใช้ในการ พัฒนาโดยมีครูเป็น พี่แนะ	จัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียน ได้แสดงความสามารถ ของตนเอง และ ได้เผยแพร่ความรู้ ประสบการณ์	จัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียน ได้แลกเปลี่ยนความคิดและ ทัศนคติเกี่ยวกับ คุณธรรมจริยธรรม	จัดกิจกรรมให้นักเรียน ได้แสดง ความสำเร็จของ ตนเองพร้อมทั้ง ถ่ายทอดการปฏิบัติ ที่ถูกต้องแก่ผู้อื่น	จัดกิจกรรม นักเรียนได้ ถ่ายทอด ประสบการณ์ในการ ทำงานและปัญหาที่ เกิดขึ้นร่วมกัน
05	การนำ ความรู้ไปใช้	สนับสนุนให้นักเรียนมี การนำความรู้เกี่ยวกับ ความรับผิดชอบของ ตนเองและผู้อื่นมาใช้ในการ พัฒนางานในหน้าที่ที่ ได้รับมอบหมาย	ชื่นชม ความสามารถ ของนักเรียนตาม ความถนัดและความ เหมาะสมเพื่อก่อให้เกิด ความภาคภูมิใจใน ตนเอง	สนับสนุนให้นักเรียน แสดงความสามารถตาม ความถนัดของตนเอง	ยกย่องการ ประพฤตินั้นที่ดี ของนักเรียนเพื่อ ให้เป็นแบบอย่าง ที่ดี	สนับสนุนให้นักเรียน มีการนำ ความรู้ที่ได้มา พัฒนาตนเองตาม ความเหมาะสม เฉพาะบุคคล	จัดกิจกรรมกลุ่ม เพื่อให้นักเรียน สามารถทำงาน ร่วมกับผู้อื่นได้ ภายใต้ความ กดดัน

ภาพที่ 1 แนวทางการจัดการความรู้เพื่อพัฒนานักเรียนในตนเองของนักเรียน
ที่มา: สังเคราะห์โดยผู้วิจัย

8. บรรณานุกรม

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.(2560). รายงานการพัฒนาเด็กและเยาวชน

ประจำปี 2560. กรุงเทพฯ: กระทรวงยุติธรรม.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุงพ.ศ. 2560)**. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, หน้า7.

เกษรา เพิ่มสุขรุ่งเรือง. (2563). **องค์ประกอบการเสริมสร้างวินัยนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา**.วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาบริหารการศึกษา,คณะศึกษาศาสตร์,มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ณัฐยานันต์ วันภักดี. (2561). **ความมีวินัยและแนวทางการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนอนุบาลสุโขทัย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาการบริหารการศึกษา,คณะศึกษาศาสตร์,มหาวิทยาลัยบูรพา.

ทิตินา แหมมณี. (2555). **ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ**. พิมพ์ครั้งที่ 15. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, หน้า 42.

เรืองทรัพย์ ดิตมา. (2551). **การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบโรงเรียนศรีวิไลวิทยา อำเภอศรีวิไล จังหวัดหนองคาย**. การศึกษาค้นคว้าอิสระ, ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, หน้า 15-16.

วุฒิชัย มูลศิลป์. (2554). **สมเด็จพะปิยมหาราชกับการปฏิรูปการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 4)**. กรุงเทพฯ: พิมพ์คำ, หน้า 78.

ศิริศักดิ์ พันธวงษ์. (2563). **การพัฒนาวินัยนักเรียนโรงเรียนชุมชนบ้านตุม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริการการศึกษา,คณะครุศาสตร์,มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ศุภวรรณ ทองลาด.(2564). **แนวทางการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 3**.วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริการการศึกษา,มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สถาบันพัฒนาผู้บริหารการศึกษา. (2552). **การจัดการความรู้ในสถานศึกษา**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, หน้า 12.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาจิต. (2553). **ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม (พิมพ์ครั้งที่ 7)**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, หน้า 112.

สัตยา ไชยเชษฐ์. (2564). **แนวทางการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ**.

วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต,สาขาการบริหารการศึกษา,คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ. (2567). **แผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2567**. บึงกาฬ: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ, หน้า 51-52.

สิทธิชัย ศรีวะอุไร. (2561). **แนวทางการเสริมสร้างวินัยนักเรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน**.วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต,สาขาวิชาบริหารการศึกษา,คณะครุศาสตร์,มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.

Cronbach, L. J. (1970). **Essentials of Psychological Test (5th ed.)**. New York: Harper Collins,161

Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). **Determining sample size for research activities**. Educational and Psychological Measurement, 30(3), 607-610.